



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

64. Quòd ex defectu fortis perseuerantiæ quidam modicum in
contemplatione proficiunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

QVOMODO QVIDAM DEFICIUNT
in forti perseverantia, & ideo modicum in
contemplatione proficiunt.

CAPVT LXIII.

Plures sunt non bene cauti circa perseverantia fortitudinem, & circa contemplationis fructum: & ideo ad eius perfectionem non possunt pertingere, non enim curant orationi vacare vel meditationi, nisi se ad ista præsenferint deuotione affectos, & in eis gustauerint aliquam spiritualem dulcedinem: videtur enim oratio vel meditatio eis nihil prodesse, si deuotionis affectum non senserint. Sed istis similes sunt illi, qui nimio frigore cruciatur, & non vult ad ignem accedere, nisi prius caleseat. Aut illi qui fame vexatur & renuit cibum quærere nisi prius fuerit saturatus. Cur enim quis se tradit orationi seu meditationi, nisi vt igne diuini amoris calefiat, vel vt donis seu Dei gratia saturetur? Errant autem vel deficiunt isti in hoc quia se putant tempus perdere, si orantes vel meditates mox deuotionis imbre non irrigantur. Ad quod dicit Gerson, quòd si ipsi nituntur & laborant quantum in se est habere deuotionem, & assidue contra suas cogitationes certamen gerunt: quia eis multum displicent, eo quòd habere eos pacem non permittunt. hi saepe maius reportant meritum, quàm si eis statim sine tali conflictu deuotio adueniret. Ratio est: quia militant & seruiunt Deo, propriis sumptibus, & cum maiori pena atq; labore. Verum est tamen quòd volens seipsum exercere, oportet vt habeat ad hoc magnū temporis

temporis spatium, reiecto à se omni onere occupationum, tam ad se, quàm ad alios pertinentium: seq; ad permanendum per duas vel tres horas in vno loco fixum cogat, siue consolatio sequatur, siue non: ad quam tamen habendam assidue laborare debet: cumq; se nimio tædio affectum senserit, sibi ipsi dicat quòd adhuc expectet per mediam horam vel integram, faciendo pœnitentiam suam, spectans diuinæ gratiæ largitatem: post horam vero elapsam adhuc se commoneat ad persistendum alia hora. Et sæpe in dimidiæ horæ parte extrema talis in sua contemplatione amplius pficiet quàm omni tempore præcedēti, & quàm aliis decem diebus, aut certe in vno mense. Et si à casu in suo egressu reperit se quasi refutatū, sic scilicet quòd eleemosyna ei denegetur, puta quòd non consequatur gratiam deuotionis, oportet vt humiliter se cõuertat ad Dominum, confitendo se indignum tanta gratia: & quòd potius meretur flagellari, & affligi, quàm huiusmodi cõsolationibus perfrui. & dicat:

O Domine Deus totius consolationis laus & gloria tibi sint semper: mihi autem vt dignū est & iustum confusio, nisi oppositum mihi proueniat de tua misericordia. Per talem modū vincet Deum faciēs ei sacrificium de sui cordis duritia; & certe Deus non obliuiscetur misereri eius, suam ei conferens misericordiam, cum cognouerit horam secundum suum beneplacitum opportunam. Neq; debet quis in lachrymis, & deuotione ad suam consolationem, huiusmodi consolationes vehementer affectare, sed vt per
 eas

eas ardentiori amore Deo adhaereat. Si igitur magis placet ei quod pro tunc ei famulemur, sine huiusmodi consolationibus, illud idem debet nobis placere & debemus dicere:

O Domine Deus meus omnipotens, optime per te mecum agitur, si præmium meum à te referretur mihi in alia vita: hoc vnum suppliciter oro, vt mihi ita non irascaris, quod tuam amittam gratiam de cætero fiat voluntas tua.

Si vero quisquam nostrum optatam deuotionem fuerit affecutus, sollicitus sit, vt omnipotenti Deo gratias referat, orans instantius, vt opus plantationis suæ in eo cœptum augmentet, & confirmet: ita quod tale quid hic non conferat ei vt præmium, sed in futurum referret ei præbendam integram.

*QUALIS SIT COGNITIO, QUAM
contemplatiuus hic habet de Deo.*

CAPVT LXV.

Sufficere debet viro contemplatiuo, quod clare se speret videre Deum in patria: in presenti autem exilio sufficiat ei credere eum esse suum creatorem, redemptorem, gubernatorem, & remuneratorem: & sic de aliis dignitatibus, de quibus, per fidem certi sumus. nec appetat hic videre clarè diuinam naturam.

Quocirca aduertere debet contemplatiuus quòd secundum diuinum Dionysium quatumcunq; contempletur alte Deum, & videatur sibi aliqua noua intueri, si tale quod quod cernit, quomodocunq; videtur esse simile alicui rei huius mundi, proculdubio credat se non clara visione
vide